

[Axel Sneum.]

kan naturligvis ikke være tilfredsstillende for mig. Ministeren erkendte, at det var fra Tyskland, vi havde lært den overdrevne Brug af de store Bogstaver, og han mente, at vi ikke lige i Øjeblikket kunde afskaffe dem. Jeg forstod den højtærede Minister saaledes, at han ikke mente, de store Bogstaver voldte Vanskeligheder i Skolen, og at de nærmest var en Lettelse ved Læsning. Ministeren vil nu lade foretage nogle Undersøgelser angaaende Vanskelighederne ved den overdrevne Brug af de store Bogstaver. Det, synes jeg, er det unødvendigt at ofre Tid og Penge paa. Der er gaaet saa meget forud i denne Sag, at Ministeren, der jo selv er Skolemand, nu maa kunne træffe en Afgørelse.

Hvis den højtærede Minister har Ret i sin Opfattelse af, at de store Bogstaver i alle Navneord eller Substantiver er en Forudel for et Sprog, saa bærer baade det norske og det svenske Folk sig helt trekan- tet ad, naar de ikke overfylder deres Sprog med store Bogstaver, saadan som vi gør. For mig staar det saaledes, at nu — og jeg siger udtrykkelig: netop nu — er Tiden inde til at tage Stilling, saa at de nordiske Folk kan se, at Danmark og det danske Folk ogsaa paa det sproglige Omraade ønsker at nærme sig til de andre nordiske Folk.

Saa har jeg en Sag, hvorom jeg gerne vil henvende mig til den højtærede Landbrugsminister. Fra alle Egne af Landet hører vi Klager over den Vandalisme, som Tyskerne, baade direkte og indirekte, har øvet imod de danske Skove under Besættelsen. Det ser ud til, at Rold Skov i Himmerland og Gribskov i Nordsjælland er blevet mindre medtaget end andre Skove, og det kan vi selvfølgelig kun være glade for. Men Aarhuskovene og Skovene ved Silkeborg har lidt en Del, og Skovene ved Vejle og ved Aabenraa og andre Steder er heller ikke sluppet billigt fra Tyskernes Vandalisme. Men særlig ser det ud til, at de prægtige Skove ved Sorø er blevet saadan behandlet, at det nærmest maa betegnes som en national Ulykke; man kan ikke undgaa at se det, naar man kører med Jernbanen gennem Sjælland.

Det er en Selvfølge, at Staten bør gaa i Spidsen med at udbedre den Skade, som er tilføjet de danske Statsskove, der jo er Nationens Ejendom. Det store Spørgsmaal er nu, hvorledes dette skal ske. Det er vist ikke uden Grund, at der i vide Kredse er nogen Ængstelse for, at vore Forstmænd skal lade Naaetræerne brede sig paa Løvtræernes Bekostning, og at Granen skal fortrænge

Bøgen som vort nationale Træ. Man har over for mig hævdet, at Granskoven er mere rentabel end Bøgeskoven, og det er vist rigtigt, men der er jo da ogsaa et andet Hensyn at tage. I vor Skoletid lærte vi, at Danmark er „Bøgens Fædreland“, og selv om dette naturligvis ikke er helt rigtigt, saa har vi dog Lov til at slaa fast, at dersom Bøgen vokser bedst dér, hvor den elskes mest, saa har Bøgetræerne særlig hjemme hos os. Der er ingen, der kan have noget imod, at Granskovene bliver større, men de kan ikke erstatte vore Bøgeskove, og de maa ikke rykke ind paa den Plads, som Bøgeskovene nu engang har.

Danmark har fra Naturens Haand kun to Ting, som Udlændinge priser vort Land for. Det ene er Havet med Sundene og Bælterne og vore blaa Fjorde med deres friske rene Vand, ikke at forglemme den storslaaede Limfjord. Med Rette siger Digteren Johannes Jørgensen et Sted: „Hvad er vel den muddergule, store tyske Rhinflod imod vore blaa Fjorde“. Det andet, som Udlændinge beundrer, er den danske Bøgeskov; det er den, der glæder dem, naar de færdes i Nordsjælland eller gennem Østjylland, og det bør være en af Grundene til, at vi vil værne om den Bøgeskov, vi har. Det er ogsaa Bøgeskoven, som Danske i Udlandet længes efter at se, naar den udfolder sig om Foraaret, eller naar den gaar til Hvile om Efteraaret.

Jeg vil derfor henstille til den højtærede Landbrugsminister, under hvem de danske Statsskove sorterer, at man har Opmærksomheden henvendt paa det, jeg her har sagt, og jeg er sikker paa, at jeg har Flertallet af Befolkningen bag mig, naar jeg hævder, at vore Bøgeskove ikke bør erstattes af Naaetræsskove. Jeg er af den Opfattelse, at det strider imod Bestemmelser i Fredskovloven, dersom vore Forstmænd ganske stille søger at erstatte Bøgetræer med Gran og Fyr. Jeg er klar over, at Statens Skove ved Sorø hører under Undervisningsministeriet, og derfor er mine Udtalelser angaaende Vandalismen i Sorøskovene direkte rettet til den højtærede Undervisningsminister.

Fabricius: Jeg takker for den gennem den højtærede Undervisningsminister givne Meddelelse om, at Kirkeministeren er opmærksom paa Forholdene ved Pastoralseminariet og er sindet at søge at fremme Sagen om Kandidaternes økonomiske Understøttelse.

Jeg anerkender ligeledes med Tak Tilsgagnet om Medvirken til, at den danske Præstestands økonomiske Vilkaar, der —